

ရွှန်းရေမိုး

စာရေးဆရာ ဝိနာဝိသုဒ္ဓိ

စာရေးဆရာမ ပုံစံသွယ်

အချစ်၏ ရိုက်ခတ်မှု အချိန်၏ ပွဲတင်သံ

ကျွန်မကို သူငယ်ချင်းတွေကပြောကြတယ်...“လင်ဆေးလိုဟန်နဲ့
တူတယ်တဲ့” ကျွန်မက တော့...“ဟင့်အင်း ငါက မေမင်းလျှံနဲ့ပဲ တူချင်တယ်လို့”
ပြောလိုက်တယ်။

မေမင်းလျှံ

ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးပေါ့... ဘယ်မိန်းကလေးမဆို
လိုက်လို့ရခဲ့တယ်...ဒါပေမဲ့ မဲ့ဗျာ...မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်တော် သူနဲ့ဆုံလိုက်ချိန်မှာတော့
...ကျွန်တော့်ရဲ့သိအိုရီကြီး ပြောင်း ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့တယ်...

ကျော်သား

သူမက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်...“ရှင်ဟာ လူထူးလူဆန်း
တစ်ယောက်ပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် ရှားပါးတဲ့ လူထူးလူဆန်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ရာမှာ
တစ်ယောက်တော့ ရှိနိုင်တယ်တဲ့” ကျွန် တော်လည်း တစ်ခွန်းလောက်တော့
ပြန်ပြောချင်တယ်ဗျာ...“မင်းလည်း ကိုယ့်လိုပဲ” လို့လေ။

ထက်ဆင့်ထူး

* * *

“မေမင်းလျှို”

“May Photo Studio”

အနက်ရောင်ပြောင်လက်လက်မှာ ရွှေရောင်စာလုံးတွေဖြင့်
ပုံဖော်ထားသော ဆိုင်းဘုတ်။ ထိုဆိုင်းဘုတ်ရဲ့ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ
ရွှေရောင်ဖဲကြိုးစတွေ တဖျပ်ဖျပ် လွင့်နေရခြင်းအကြောင်း ကတော့ ဒီနေ့ဟာ
ထိုဆိုင်းဘုတ်ဖွင့်ပွဲ ဖြစ်နေလို့ပဲပေါ့။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်က မေမင်းလျှိုဆိုတဲ့ ခပ်ချောချောကောင်မလေးပေါ့။
အရပ်အမြင့်က ငါးပေခန့်။ ထိုအရပ်နဲ့ လိုက်ဖက်သော ခန္ဓာကိုယ်က အပိုအလိုမရှိ
သွယ်လျလှပလျက် ဂျင်းနီပင်နီသာ ဝတ် သောကြောင့် သူမရဲ့
သွယ်တန်းဖြောင့်စင်းသောပေါင်တံအလှက အထင်းသား။ ထိုအလှကို အနား သတ်
ရုပ်ဖျက်လိုက်တာကတော့ သူမ စီးနေကျ ကွင်းထိုးဖိနပ်တွေပေါ့။ ယောက်ျားလေးစီး
ကွင်း ထိုးဖိနပ် ဆိုဒ်သေးတွေတွေ့လို့ကတော့ သူမက ကောက်စွပ်ကြည့်ပြီးသား။
သူမနဲ့ တော်လို့က တော့ ဝယ်ပြီးသားပင်။ ဒါက မေမင်းလျှိုရဲ့ထူးခြားမှု နံပါတ်တစ်။

မေမင်းလျှိုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ မိန်းမပီသစွာ သိပ်ကိုလှပပါသည်။
ထိုအလှတရားကို ဖျက်ဆီး သည့် နောက်တစ်ချက်ကတော့ သူမ ဝတ်နေကျ
ရှုပ်အကျ..ဖားဖားကြီးများပင်။

တကယ်ပင် မေမင်းလျှိုဟာ ရှုပ်အကျ..လက်တိုက် လွဲ၍
တခြားဘာအကျ..မှမရှိ။ ပြီးတော့ ရှုပ် အကျ..ကလည်း အကွက်တွေပဲဝတ်တာမို့
အကွက်ကို အရောင်အသွေးစုံ အဆင်စုံရှိနေသည်။ ဒါက ထူးခြားမှုနံပါတ်နှစ်။

နောက်ထပ်ထူးခြားမှုတစ်ခု ရှိသေးသည်။

ဒီထူးခြားမှုကတော့ ရှေ့ကနှစ်ခုနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ အလွန်မိန်းမပီသသည့်
ထူးခြားမှုပင်။

သူမရဲ့ ဆံပင်တွေပေါ့။ ဆံလုံးတုတ်သော်လည်း မာမနေဘဲ ပျော့ပျောင်းနဲ့အိကာ ဖြောင့် စင်းကျနေသော သူမရဲ့ဆံပင်တွေ။ မည်းနက်သန်စွမ်းသော ထိုဆံပင်တွေဟာ သူမ မတ်တတ်ရပ် နေတုန်း နောက်ကကြည့်လျှင် နက်မှောင်ပြောင်လက်နေသော ပိုးကတ္တီပါတစ်စ လွှမ်းခြုံထားသ လား အောက်မေ့ရသည်။ တကယ်ကို ရှားပါးသော ဆံပင်၏ ကောင်းခြင်းမျိုးပါ။ သူမရဲ့ ဆံပင်ပုံက တော့ နဖူးစပ်ဆံစမှသည် ပေါင်လယ်ခန့်အထိ တစ်မျှင်မပြတ် ညီညာတိရိနေသော ပုံမျိုးပါ။

ပြီးတော့ သူမက ဆံပင်ကို ဘယ်တော့မှမစည်းတတ်။ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်အခြယ်အသ ဘယ်တော့မှ မရှိသော ထိုမေမင်းလျှံသည် ဆံပင်အတွက်တော့ အတော်ကို ကရိုကထခံတတ် သည်။ တွေ့ကရာခေါင်းလျှော်ရည်ဖြင့် မလျှော်တတ်။ ကိုယ်တိုင် တရော်ကင်ပွန်းစစ်စစ်ကို သန့်စင် အောင် အနှစ်တိုက်ထားသော ခေါင်းလျှော်ရည်ဖြင့် သူမ အထိန်းတော်ကြီးစိုးကို လျှော်ခိုင်းတတ် သည်။ ခေါင်းမလျှော်ခင်တစ်ရက်အလို သံလွင်ဆီစစ်စစ်ကို လိမ်းဖို့လည်း မမေ့တတ်။

ပြီးတော့ ခေါင်းလျှော်ပြီးစအချိန် ဆံပင်မခြောက်ခင်မှာ သံပရာနံပါးပါးလေး မွှေးနေသော ဆံပင်အတွက် သီးသန့်ထုတ်ထားသော စပရေးတစ်မျိုး ဖျန်းဖို့လည်း လုံးဝကို မမေ့လျော့တတ်။ ထို့ကြောင့်ပင် မေမင်းလျှံရဲ့ဆံပင်တွေက အမြဲမွှေးမြလတ်ဆတ်သော ရနံ့တစ်မျိုး ရနေသည်။

အားလုံးခြုံပြောရလျှင်တော့ မြန်မာအမျိုးသမီးများထဲမှာ ရှားပါးသော အရပ်ခပ်မြင့်မြင့် ထို ကောင်မလေး အနီကောင်မလေးဟာ တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်လိုက်လို့က တော့ ယောက်ျားလေးဘုန်းဖြင့် ဘယ်လောက်ပဲမြင့်ပါစေ သူမဘေးမှာ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွား မည်သာ။ ဒါက မေမင်းလျှံ၏ အလှဘွဲ့။ တစ်ခန်းရပ်ကာ ဆိုင်းဘုတ် ဆက်လက်ဖွင့်ရပေဦးမည်။

ဒီနေ့ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲဆိုတော့ ပရိမိုးရှင်းအနေနှင့် အားလုံးကို

(10%)ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း လျော့ပေး သည်မို့ သူမ ဆိုင်လေးထဲမှာ ဓာတ်ပုံလာကူးသူ၊ အလှပုံလာရိုက်သူ၊ လိုင်စင်ပုံ၊ ဘွဲ့ပုံရိုက်သူတွေ နှင့် ပြည့်နေသည်။

လက်ချိုးရေတွက်လျှင်တောင် တစ်ဆိုင်လုံးပေါင်းမှ လက်ဆယ်ချောင်းမကျော်သော ဝန် ထမ်းလေးတွေမှာလည်း မနားရ။

မေမင်းလျှံရဲ့ လက်ထဲမှ ကင်မရာမီးရောင်တဖျပ်ဖျပ်ကလည်း အဆက်မပြတ်။ ထိုအခိုက် ဆိုင်ထဲသို့ စုံတွဲတစ်တွဲဝင်လာသည်။

“လာပါ ကိုကိုရဲ့၊ ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ချင်လို့ပါဆို”

“ကိုယ်ဝါသနာမပါလို့ပါကွာ၊ ကလေးဘာသာ သွားရိုက်”

“ဟင်...ကလေးဘာသာ ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေမှ အများကြီး၊ ကိုကိုနဲ့ ရိုက်ချင်တာကို”

“ကိုယ်မှ ဝါသနာမပါဘဲ”

“ဝါသနာပါစရာမှ မလိုဘဲ ကိုကိုရဲ့၊ ဒီအတိုင်းလေးရပ်ပေးနေရုံပဲကို”

“ဒီဓာတ်ပုံ မရိုက်လို့ရော ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လို့လဲ”

“ကလေးက ရိုက်ချင်တာလေ၊ ကိုကိုနဲ့ အမှတ်တရရိုက်ချင်တာလေ”

သူမရှေ့မှ ရန်ဖြစ်နေသော စုံတွဲကို မေမင်းလျှံ စိတ်ပျက်သွားသည်။

နောက်မှာ ရိုက်မယ့်လူတွေ ရှိသေးသည်။ သူမတို့ကို စောင့်ရတာ က တစ်နာရီကျော်ကြာမ လားမသိ။ ဝန်ထမ်းကောင်လေးက...

“မမလျှံ ဒီပုံဟောင်း ပြင်လို့ရမလားတဲ့”

ဟောင်းနွမ်းလွန်းသဖြင့် ဆေးသားများပင် မှိန်ဖျော့ပျက်ယွင်းနေသော အဖြူအမည်းဓာတ်ပုံ တစ်ခု မင်းလျှံက ယူကြည့်လိုက်ပြီး...

“အော်ရျင်နယ်လ်အတိုင်း မထွက်ရင်တောင် အတတ်နိုင်ဆုံး

လုပ်ပေးမယ်လို့ပြောလိုက်၊ လက်ခံရင်တော့ ယူထားလိုက်လေ”

“ဟုတ်”

ကျော်သားရဲ့မျက်လုံးတွေက အသံလာရာဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ ရွေ့သွားသည်။ သရဖီ ကျီကျ နေ၍ စိတ်ပျက်နေသော ကျော်သားဟာ ကင်မရာမင်းဘက်ကိုပင် လှည့်မကြည့်မိ။ ချိုရှသော အသံ တစ်ခုကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိတော့ အနက်ရောင်ပိုးကတ္တီပါစတစ်ခုကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ သည်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့မှ နက်မှောင်သန်စွမ်းသော ဆံပင်တွေပါလားဟု သိလိုက်ရသည်။

ဒီခေတ်မှာ ရှားပါးလှသော ဆံပင်မျိုးပင်။ ကျော်သားကို ဆွဲဆောင်သွားပြီ။ ထိုဆံပင်ပိုင်ရှင် က ဒီဘက်ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်လာချိန်မှာတော့ သားကောင်တွေသော မုဆိုးပမာ ကျော်သားရဲ့ မျက် လုံးတို့ အရောင်လက်သွားသည်။

သူ့ဘေးမှ သရဖီကို ကျော်သားမေ့သွားပြီး ဆံပင်ထူထူအိအိတို့ရဲ့ အဝေအနွဲ့ကိုသာ အ လွတ်ကျက်နေမိသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်...သရဖီ ပြောလေ”

“ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုကို ကလေးကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ”

“ကျွတ်...မစားစမ်းနဲ့ကွာ”

“ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့”

သူ သရဖီကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ...သရဖီ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်မှာလား၊ ရိုက်မှာဆိုလည်းရိုက်၊ မရိုက်ရင်လည်း ဖယ်ပေးလိုက်၊ နောက်မှာ သူများတွေ ရိုက်ဖို့ရှိသေးတယ်”

“မရိုက်ဘူး၊ မရိုက်တော့ဘူး”

“အေး...အကောင်းဆုံးပဲ ပြန်မယ်”

သူ ဓာတ်ပုံဆိုင်ထဲမှ မထွက်ခင် ကင်မရာဂဲလ်လေးနဲ့

မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်သေးသည်။ သူ့ ကို အထင်သေးသော မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

ကျော်သား ပြုံးထွေထွေဖြင့် မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်။

ကြည့်ဦးလေ။ အထင်တ သေး ကြည့်ပါဦးလား။ ကျော်သား ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေသလောက် မေမင်းလျှံကတော့ ဒေါသတွေ တအုံ တမနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

“ကြည့်...ကိုကိုက ခုတော့ပြုံးစိစိ သူများကို

စိတ်အနှောင့်အယှက်လုပ်ရတာ သိပ်ပျော်နေ တယ်ပေါ့လေ”

သရဖီရဲ့ လက်သီးဆုပ်လေးတွေ သူ့လက်မောင်းပေါ်ပဲပျံ့လာသည်။

သရဖီဇာတ်လမ်း ဒီနေ့ တစ်ခန်းရပ်ရတော့မှာပေါ့။

ကားပေါ်ရောက်တော့ သရဖီက...

“ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားမယ် ကိုကိုရာ”

ဒီကလေးမကြည့်ရတာ သူ့ကို ဒရိုင်းဘာများမှတ်နေလားမသိ။ သူ

နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်တွန့် ကာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဆောရီး သရဖီ၊ ကိုယ် မအားတော့ဘူး၊ သရဖီကို ဘယ်ကို

ပြန်ပို့ပေးရမလဲ ပြော”

“ဟင်...အခုမှ မအားတော့ဘူး၊ ကိုကို ပြောတော့ ဒီနေ့

တစ်နေ့ကုန်လျှောက်လည်မယ် ဆို၊ အခုမှ ဘယ်က အလုပ်ပေါ်လာရပြန်တာလဲလို့”

“ဘယ်ပြန်ပို့ပေးရမလဲ”

“ကိုကို”

“သရဖီ အခု ဘယ်ကို ပြန်ပို့ပေးရမလဲ ပြော၊ ပြီးတော့ တစ်ခုထပ်ပြောဦးမယ် သရဖီ၊ ကိုယ် နောက်ကို ဘယ်တော့မှ အားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါက ဘာသဘောလဲ ကိုကို”

“သရဖီကို ခပ်ပိန်းပိန်းထဲကလို့ ကိုယ်ထင်မထားဘူးနော်”

“ရှင် သိပ်မိုက်ရိုင်းတယ် ကိုကျော်သား”

“နားလည်မှုမရှိတဲ့ တချို့မိန်းကလေးတွေကလည်း ကိုယ့်ကို အဲလို ပြောကြပါတယ်”

“တော်စမ်းပါ၊ ရှင် တစ်နေ့ ဝဋ်လည်လိမ့်မယ်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်အတွက် လုံးဝ မစိုးရိမ်နဲ့နော်၊ စိတ်အေးလက်အေးသာ ကိုယ့်ဘာ သာ အေးဆေးနေ...အိုကေ”

“ကားရပ်ပေးပါ ကိုကျော်သား၊ ကျွန်မ အခုပဲ ဆင်းတော့မယ်”

“အိုး...နေပါဦး၊ ကိုယ် ပြန်ပို့ပေးမှာပေါ့၊ ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲသာပြော”

“အဟင်း...သဘောကောင်းချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကားပေါ်မှာ တစ် စက္ကန့်တောင် မနေချင်တော့ဘူး”

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ဒါဆိုလည်း သဘောပါဗျာ”

သူ ကားကိုရပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဂျိုင်း”

ကားတံခါးလေးက တန်ဆာခံဖြစ်သွားရှာသည်။

“ထပ်ပြောလိုက်မယ်၊ ရှင် ဝဋ်မလည်ပါစေနဲ့”

“အား...ဒုက္ခပါပဲ၊ ကြီးစိုး နေမကောင်းတော့ လျှံက ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ လျှံ ဒီနေ့ ခေါင်း လျှော်ချင်တာ၊ လျှံဘာသာလျှော်ရင်လည်း အိုကေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဆိုင်မှာ သွားလျှော်လိုက်ပေါ့ လျှံလေးရယ်။ ဒါမှမဟုတ် မေကြီး လျှော်ပေးရမလား”

“ရတယ်...ရတယ်၊ မေကြီး မလျှော်ပေးနဲ့၊ လျှံဘာသာလျှော်ရင်လည်း အိုကေမှာမဟုတ် ဘူး”

လျှံက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူမဘာသာ စီရင်ထားသော တရော်ကင်ပွန်းအနှစ်တွေကို ဘူး ထဲထည့်။ သူမရဲ့ ခေါင်းလျှော်တန်ဆာပလာတွေကို အိတ်တစ်လုံးဖြင့် စုထည့်ကာ...

“ဘယ်ဆိုင်သွားလျှော်ရင်ကောင်းမလဲ မသိဘူး”

“လမ်းထိပ်မှာ ဗြူးတီးစင်တာတစ်ခု လာဖွင့်တယ်လေ သမီးလေးရဲ့၊ အဲဒီမှာ သွားပြီး Test လုပ်ကြည့်ပါလား”

“ဟုတ်လား...သွားကြည့်ဦးမယ်၊ လျှံ သွားပြီ”

“အေး...အေး”

“ကြီးစိုး နောက်တစ်ခါ လျှံခေါင်းလျှော်မယ့်ရက်ကို ရှောင်ပြီးဖျားကွာ”

ဂျစ်တိုက်သည့်စကားဖြစ်ပေမယ့် နဲ့ဆိုးသံမို့ ဒေါ်ကြီးစိုးမှာ တပြုံးပြုံးဖြင့်ကျန်ခဲ့သည်။ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာ ကားက အစအနပျောက်သွားသည်။

“သမီးလေး ကားမောင်းကြမ်းတာ ပြောလို့လည်း မရဘူး”

“လူငယ်တွေက ဒီလိုပါပဲ မခင်ရယ်၊ လျှံလေးက ကားမောင်းကျွမ်းကျင်ပါတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ် နိုင်ပါဘူး”

“အင်း...သူ့ကို ကြပ်ကြပ်အလိုလိုက် ဒေါ်ဖိုးရေ”

“ဪ...မခင်ကလည်းကွယ်၊ လျှံလေးဟာ သူနေတတ်သလိုနေတာကလွဲရင် မဆိုးပါဘူး ကွယ်၊ ဒီလောက်လိမ္မာတဲ့ကလေးကို”

“မလိမ္မာဘူးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ဒေါ်ဖိုးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက သူ့ကို ခေါင်းမာတတ်တာ ကြီးကို စိတ်ပူတာ၊ အရမ်းခေါင်းမာပြီး သူထင်ရာ အမှန်ပဲလုပ်တတ်တော့ တစ်နေ့နဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် မှားတာမျိုး ဖြစ်မှာစိုးရိမ်တာပါ၊ အထူးသဖြင့် သမီးလေး အရွယ်ရောက်လာပြီလေ၊ အိမ်ထောင်ရေး ဆိုတာကြီးကို မှားယွင်းစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်မှာ စိုးတာ”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ်သဘောကျတာလေး ရှာထားလိုက်ပေါ့ မခင်ရယ်”

“အဲလိုလည်း မလုပ်ချင်ဘူး ဒေါ်ဖိုးရဲ့၊ ကျွန်မ ရွေးချယ်တာကို သူ သဘောမကျမှာ စိုးရိမ် တာပါ၊ ဘေးကနေပဲ ဝိုင်းဝန်းထိန်းပေးကြတာပေါ့၊ ဒေါ်ဖိုးလည်း သမီးလေးကိုသတိထားပေးဦးနော်၊ တစ်ခုခုထူးခြားရင်လည်း ခင့်ကို ပြောဦး၊ ခင်တို့က အမိန့်ပေးတားမြစ်တာမျိုးထက် ဘေးကနေ မ သိမသာ ထိန်းပေးတာမျိုးပဲ လုပ်ကြတာပေါ့”

“မခင်ဟာ တကယ့်ကို မိခင်ကောင်းပါပဲကွယ်”

အိမ်မှာ လူကြီးနှစ်ယောက် ရတက်ပွားနေချိန် လျှံကတော့ လမ်းထိပ်က ဗြူးတီးစင်တာကို ရောက်နေပြီ။

“အစ်မ ဘာအလိုရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“ခေါင်းလျှော်ချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒီဘက်ခန်းထဲကို ကြွပါခင်ဗျာ”

ကြိုဆိုရေးကောင်လေး ခေါ်သွားသည့်နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။

“ဒီအစ်မက ခေါင်းလျှော်ချင်လို့တဲ့”

“အိုကေ...ကိုယ် လုပ်ပေးလိုက်မယ်”

ကောင်တာမှာ ထိုင်နေသော တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

အရပ်မြင့်မြင့် အမျိုးသား တစ်ယောက်။

“ဒီဘက်ကိုကြွပါခင်ဗျာ”

“လျှံက မိန်းကလေးနဲ့ပဲ လျှော်ချင်တာ”

“ဗျာ”

“မိန်းကလေးရှိတယ်မို့လား”

“ဪ...အိုကေ ရတယ်၊ စီစဉ်ပေးမယ်နော်၊ မယမင်း သူ့ကို လုပ်ပေးလိုက်နော်”

“လျှံက ကိုယ့်ခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့ကိုယ် လျှော်မှာနော်၊ ဒီမှာ လျှံခေါင်းလျှော်ရည်ပါတယ်”

“ရှင်”

“လျှံခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့ပဲ လျှော်ပေးပါ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ် အစ်မ”

ကောင်မလေးက ပြုံးစိစိ။ သို့သော် လျှံရဲ့ခေါင်းလျှော်ရည်ကို မြင်လိုက်ချိန်မှာတော့ မျက် လုံးပင်ပြူးချင်သွားသည်။

“ဟို ဘာခေါင်းလျှော်ရည်လဲ အစ်မ”

“ငါက တရော်ကင်ပွန်းကိုပဲ ကြိုက်တယ်၊ ကိုယ်တိုင်ကြိတ်ပြီး
အနှစ်တိုက်ထားတာဆိုတော့ သန့်လည်းသန့်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူမ ကျောပိုးအိတ်ထဲက
ပလတ်စတစ်လက်အိတ်တစ်စုံကို ထုတ်ပေး ပြီး...

“ဒီလက်အိတ်လေးစွပ်ပြီး လုပ်ပေးနော်”

ယမင်းတော့ ထိုမမလှလှကို ဩချချင်သည်။ ဇီဇာကြောင်လိုက်တာဟု
တွေးမိရင်း ပိုပြီး ဂရု တစိုက်လုပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ခေါင်းကို ညင်သာစွာ နှိပ်နယ်ပေးရင်း ဆံပင်တွေကို ခပ်ဖွဖွလေးပွတ်ပြီး
လျှော်ပေးလိုက် သည်။ ရေဆေးခေါင်းလျှော်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့
လိပ်ဘီးလေးဖြင့် ညင်သာစွာ ဆွဲ၍ ဒရိုင်ယာ မှုတ်ကာ အခြောက်ခံပေးသည်။
ဆံပင်မခြောက်ခင်မှာ...

“ခဏလေးနော်”

ဟုဆိုကာ လျှံအိတ်ထဲက စပရေးဘူးလေးထုတ်ကာ...

“ဒီဟာလေး ဖျန်းပေးပါ၊ အပေါ်ယံရှပ်ပြီး ဖျန်းပေးနော်”

ထို့နောက်မှာတော့ လှပမွှေးအိနေသော သူမ ဆံပင်တွေကို မှန်ရှေ့မှာ
စိတ်ကြိုက်လှည့် ပတ်ကြည့်ပြီးမှ...

“ရပါပြီ...အိုကေ”

ဟုဆိုကာ...

“ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“ကောင်တာမှာ ရှင်းလိုက်ပါ အစ်မ။ နောက်လည်း လာခဲ့ပါနော်”

“လာမယ်...လာမယ်၊ ညီမ လုပ်ပေးတာကို ကြိုက်တယ်”

ပြောပြီး ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းကာထွက်သွားသော လျှံကိုကြည့်ကာ
ယမင်းက...

“အား...စပါယ်ရှယ် လှတာပေါ့၊ ရှေ့ရောနောက်ရော ဆံပင်
အကုန်လုံးက တစ်မျှင်မပြတ် တညီတည်းပဲ ဆရာရေ၊ တော်တော်လည်း ထူးတယ်၊
အရပ်ကလည်း အမြင့်စားထဲကနော်၊ ရေ လည်မိုက်တယ်ဆရာ”

ယမင်းရဲ့ ပေါက်ပေါက်ဖောက်သံကို အားလုံးက တညီတညာ
မေတ္တာဝိုင်းပို့ကြသည်။

“ယမင်း မိန်းကလေးအချင်းချင်းနော်၊ သတိထားပြီး
စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်”

“အံ့မယ်...တို့က ဆံပင်ကို လှလို့လှတယ်ပြောတာပါနော်”

ဗြူးတီးစင်တာလေးမှာလည်း လျှံအကြောင်း ရေရွတ်မဆုံး
ဖြစ်နေကြသည်။

လျှံကိုယ်တိုင်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ကြီးစိုးကိုပင် မလျှော်ခိုင်းတော့ဘဲ
ယမင်းနဲ့ ပုံမှန်သွား လျှော်ဖြစ်ကာ ထိုဗြူးတီးစင်တာသို့ တစ်ပတ်နှစ်ကြိမ်
ပုံမှန်ရောက်ဖြစ်နေတော့သည်။

“မမရဲ့ ဆံပင်တွေက ဒီလောက်ကောင်းတာ ပြီးတော့ အရပ်ကလည်း
ဟဲဗီးပဲ၊ အင်တာနေ ရှင်နယ် မီတယ် မမရဲ့၊ ယမင်းဆို မမကို သိပ်အားကျတာပဲ”

“အဟင်း...ဘုရားပေးသလောက်ပေါ့ ယမင်းရယ်”

“အခု နာမည်ကြီးမော်ဒယ်လ် ရှိုးပွဲတစ်ခုရှိတယ် မမရဲ့၊ ဝင်ပြိုင်မလား၊
မမဆိုဒ်နဲ့ဆိုရင် သရ ဖူးက ပြေးမလွတ်ဘူး”

“ဟာ ဟ...အဲဒါတော့ တို့က လုံးဝမရတာ ယမင်းရေ၊ ပထမဆုံး
ဒေါက်ဖိနပ်ပေါ်ရောက် တာနဲ့တင် ပြုတ်ကျမှာဆရာ၊ ကျုပ်က ဒေါက်ဖိနပ်တောင်

မစီးတတ်ဘူး”

“မမစတိုင်လ်ကလည်း ထူးဆန်းတယ်နော်”

“အဟင်း”

“မမက လှလည်းလှတယ်၊ မမ မျက်လုံးတွေကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ၊
ပြီးတော့ မမက လင် ဆေးလိုဟန်နဲ့ တူတယ်”

“အဲလိုပြောလိုတော့ ကျုပ်က မုန့်ဝယ်ကျွေးမှာ မဟုတ်ဘူး ယမင်းရဲ့၊
ကျုပ်က ဘယ်သူနဲ့မှ မတူချင်ဘူး၊ ကျုပ် တူချင်တာ တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ မမ”

“မေမင်းလျှံ”

“အင်...မမကလည်း”

“ဟုတ်တယ် ယမင်းရဲ့၊ မေမင်းလျှံက မေမင်းလျှံပီသနေဖို့ပဲ
အရေးကြီးတယ်”

ယမင်းကတော့ ရယ်ပဲရယ်နေခဲ့သည်။

“မမက ဘာလုပ်တာလဲ၊ အရမ်းစပ်စုသလိုဖြစ်နေပြီ”

“ရတယ်၊ ကျုပ်က ဓာတ်ပုံဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ Photo Studio
အသေးစားလေးပေါ့”

“အိုး...ဟုတ်လား၊ ယမင်းက ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ဝါသနာအရမ်းပါတာ၊
လာအားပေးဦးမယ်”

“လာခဲ့...လာခဲ့၊ ဒီမှာ ကျုပ်ဆိုင်ကတ် ယူထားလိုက်”

“ဟုတ်ပြီ မမ၊ ယမင်း လာခဲ့မယ်သိလား၊ သူငယ်ချင်းတွေလည်း
ခေါ်ခဲ့မယ်”

“ခေါ်ခဲ့ အလှဆုံးရိုက်ပေးမယ်”

ဓာတ်ပုံအကြောင်းပြောရရင် လျှို့ဝှက်မျက်လုံးလေးတွေက
စိန်ပွင့်လေးတွေပမာ တဖျပ်ဖျပ် လင်းလက်လို့။

*

လျှို့ဝှက်နဲ့ ရှေ့ပင်းထွက်ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံဆိုင်အတွက်
လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းလေးတွေ ဝယ် ရင်းပေါ့။ ပြီးတော့ အချိန်ကျန်သေးတာနဲ့
ဆယ့်ကိုးလမ်းဘက် ထွက်လာရင်း ဝက်သားကောက် ညှင်းထုပ် ဝင်စားရင်း
ဆိုင်မှဝန်ထမ်းလေးတွေအတွက်ပါ ပါဆယ်ထုပ်သည်။

အဲဒီ မှာလေ လျှို့ဆံပင်တွေက ဒုက္ခပေးတော့တာပဲ။

လေတစ်ချက်အဝှေ့မှာ လျှို့ဝှက်ဆံပင်တွေက တစ်စုံတရာနဲ့
သွားငြိမိသွားသည်။

“အ...”

“ဟာ...ဆောရီး...ဪ...လျှို့ ဆောရီး၊ လျှို့ဆံပင်က ကျွန်တော့်
ဟန်းဒ်ချိန်းနဲ့ ငြိနေ တယ်၊ ခဏနေနော်”

လျှို့ကိုယ်ကို လိမ်ကာ ကြည့်လိုက်တော့ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့
ကောင်လေးတစ် ယောက်။

ကောင်လေးဆိုပေမယ့် လျှို့ထက် နှစ်နှစ်ခန့်ကြီးမည်ထင်သည်။ သူက
ဆံပင်တွေကို ခပ်ဖွဖွ ကိုင်ပြီး ဖြေပေးသည်။

“ဆောရီးပါ လျှို့”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မ ဆံပင်က လာငြိတာပဲ”

“ဒီလို လူရှုပ်တဲ့အထဲသွားရင်တော့ ဆံပင်တွေကို ရှေ့ကို ဆွဲသိမ်းထားသင့်တယ်”

“အဲဒါ ကျွန်မ ကိစ္စပါ”

“ဆောရီး”

“နေပါဦး၊ ရှင်က ကျွန်မကို ဘာလို့သိနေရတာ လဲ”

“ကျွန်တော်က (... .) ဗြူးတီးစင်တာကလေ”

“ဪ...”

“မနက်ဖြန် လျှံ ခေါင်းလျှော်မယ့်ရက်နော်”

ပြောစရာမရှိဘဲ စကားစရာနေသော သူ့ကို နည်းနည်းတော့ အမြင်ကတ်စွာဖြင့်...

“လျှံခေါင်းလျှော်မယ့်ရက်က ရှင်နဲ့အနေသာကြီးထင်တယ်နော်၊ ပြီးတော့ လျှံရဲ့ပါတနာက ယမင်းပဲ၊ ရှင်မှမဟုတ်တာ”

ပြောပြီး သူ့အနားက လှည့်အထွက် အမှတ်မရှိတဲ့ ဆံပင်တွေက လေပြည်၏ မြူဆွယ်မှုဖြင့် သူ့ဟန်းဒ်ချိန်းမှာ တစ်ခါထပ်ငြိပြန်သည်။

“အာ”

“ခဏနော် လျှံ၊ ကိုယ် ဖြေပေးမယ်၊ လျှံက ပြန်ချင်ပေမယ့် သူတို့ကတော့ ကိုယ့်ဟန်းဒ်ချိန်း နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်နေကြတယ်ထင်တယ်၊ ဪ...လျှံ ကိုယ့်နာမည်က...”

“တော်ပါ ရှင့်နာမည် သိစရာအကြောင်းမှ မရှိတာ”

“အဟွန်း...လျှံ စွာတာကလည်း တစ်မျိုးလေးပဲ”

သူမ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့နားက တကယ်ထွက်လာခဲ့ပါပြီ။

ဆံပင်တွေကိုလည်း မသိမသာ လေး လက်ဖြင့် ဆွဲစုကိုင်ထားလိုက်သည်။
ပါးစပ်ကလည်း မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ဖြင့်...

“ဟွန့်...ဗြူးတီးစင်တာကဆိုတော့ သူလည်း ခြောက်ခြင်းတစ်ပါးပဲနော်၊
အဲလိုဟာတွေနဲ့ များ ပတ်ကိုမပတ်သက်ချင်ဘူး။”

လျှို့ဝှက်ထဲကနေ အသံတိတ်မေတ္တာပို့နေရင်းနဲ့ ကားပေါ်တက်ကာ
စက်နှိုးလိုက်သည်။ အဲ ...ကားရှေ့မှန်မှာကပ်ထားသော စတစ်ကာတစ်ခု။
အပြင်ဘက်က ကပ်ထားတာမို့ လျှို့ ကားထဲက ပြန်ထွက်ကာ ထိုစတစ်ကာကို
ဆွဲခွာလိုက်သည်။

“I Love May Lay”

“တောက်...ဘယ်ကောင် လက်ကမြင်းသွားလဲ မသိဘူး။”

စတစ်ကာကို လုံးချေကာ ဖိနပ်ဖြင့် ဖိနင်းပစ်လိုက်သည်။

ကားလေးက စက်ဂီယာထက် ဒေါသဂီယာက ပိုပြင်းကာ ဝေါခနဲ။
မေမင်းလျှံသာ နောက် ကြည့်မှန်ကို ကြည့်မိလျှင် ပခုံးတွန့်ကာ ပြုံးထေ့ထေ့
စိုက်ကြည့်နေသော မျက်နှာတစ်ခုကို တွေ့ရ မည်ပင်။

ဓာတ်ပုံတိုက်ရောက်တော့...

“ဟိတ်...ဒီမှာ ရှင်တို့အတွက် ဝက်သားကောက်ညှင်းထုပ်ပါတယ်”

“ဝေး...မမလျှံ ဒီထက်ချမ်းသာဦးမှာ”

“ဒီထက် ပိုလှဦးမှာ”

“ဒီထက်ပို...”

“တော်စမ်းပါဟာ၊ ငါ့ကို မြှောက်အောင်လည်း မမြှောက်နိုင်ဘဲနဲ့၊

မြောက်မနေကြစမ်းနဲ့”

“ဟဲ ဟဲ...မမြောက်သော်လည်း နောက်ထပ်ဝယ်လာချင်စိတ် ပေါက်အောင်ပေါ့ဗျာ”

မေမင်းလျှံရဲ့ စတူဒီယိုလေးမှာ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ကောင်လေးငါးယောက် စုစု ပေါင်း ဝန်ထမ်းခုနစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ထိုခုနစ်ယောက်လုံးက မေမင်းလျှံ စိတ်ကြိုက် ဆန်ကာတင် ရွေးထားသောသူတွေမို့ အလုပ်ကြိုးစားကာ ဖျတ်လတ်သွက်လက်ကြသူများဖြစ်ပြီး အားလုံးက အသက်အစိတ်မကျော်ကြသူ လူငယ်တွေချည်းမို့ ဟေးလားဝါးလားနှင့် စည်ကားနေသည်။ ပြီးတော့ အလုပ်ကိုလည်း စေတနာထားကြကာ ဖြစ်သလို ပြီးပြီးရော မလုပ်သဖြင့် “မေ” ဓာတ်ပုံတိုက်ရယ် ဟု နာမည်ရလာခဲ့ခြင်းပင်။

“ဖိုးချွန်ရေ ဒေါ်ပင်ကီ လာပြီ”

“ဟိုက်...ငါ ပြေးတော့မယ်”

“Regular Customer (လာနေကျဖောက်သည်) ကို အဲလို မဆက်ဆံရဘူးလေကွာ”

သူများတကာတွေကို စတတ်နောက်တတ် ချွန်တွန်းလုပ်တတ်သဖြင့် ဖိုးချွန်တွင်နေရသော ဇော်လေးမှာ ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ထိုမမပင်ကီကလည်း ဖိုးချွန်ရိုက်ပေးမှ၊ ပြီး ကွန်ပျူတာထဲထည့်ပြီး သူမ ရဲ့ ဟဲဗီးဝိတ်ဖြစ်နေရှာသော လက်မောင်းတွေကို ဖြတ်ညှပ်ကပ်လုပ်ခိုင်းလိုလုပ်ခိုင်း၊ ပြီးရင် မျက်နှာ က အမည်းစက်တွေဖျောက်ပါဦး၊ ဟိုနားကလိုလို ဒီနားက ဒီလို ကြေးထူမဆုံးလုပ်တတ်လွန်း၍ ဖိုး ချွန် လန့်နေတာပင်။

“ဇော်လေး ရှိလား။”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ရှိပါတယ် ခင်ဗျ၊ ဟေ့ကောင် ဖိုးချွန် မင်း
မမလာတယ်”

“အဟဲ...မမ”

“အေး ဇော်လေး၊ လိုင်စင်ပုံ ရိုက်ချင်လို့”

“ဒီဘက်ကြွပါ မမ၊ အတော်ပဲ မမလျှံရှိတယ်၊ မမလျှံ ရိုက်ပေးလိမ့်မယ်၊
မမလျှံ ရိုက်ပေးလို့ ကတော့ မမ ပုံတွေ အရမ်းလှသွားမှာ သေချာတယ်”

“လိုင်စင်ပုံက ကောင်းဖို့ပဲလိုတာပါကွယ်၊ ဇော်လေးပဲ ရိုက်ပေးပါ၊ တို့က
ဇော်လေးရိုက်တာ ပဲ ခံချင်တာ”

“ဗျာ”

“ဪ...ဇော်လေးနဲ့က ရိုက်ဖူးလက်စ အဆင်ပြေလက်စမို့လား၊
ဇော်လေးပဲ ဘာတွေပြင် ရမယ်ဆိုတာ သိလက်စ၊ မမက အဲဒါကို
ပြောတာပါ...အဟင်း”

“ဟူး”

အဲဒီ နောက် မမပင်ကီက...

“ဇော်လေး မနက်ဖြန် အားလား”

“ဗျာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ”

“ဪ...မနက်ဖြန် မမမွေးနေ့မို့ အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးလေးပင့်ပြီး
ဆွမ်းကပ်မလို့လေ၊ အဲဒါ ဇော်လေးကို ဖိတ်ချင်လို့”

“မွေးနေ့ဆိုတော့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပါမှ လာလို့ရမှာပေါ့နော်”

“အမလေး...ဘာလက်ဆောင်မှ ပါစရာမလိုဘူး၊ လူလာရင်တော်ပြီ”

ကျန်သည့်ခြောက်ယောက်ဆီမှ ရယ်သံတွေ တစွန်းတစ ထွက်လာသည်။

“လာမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ လာပါ့မယ်၊ မနက်စာ သက်သာလည်း မနည်းဘူး”

“အိုကေလေ၊ ဒီမှာ မမ လိပ်စာ၊ ပုံတော့မပြောနဲ့နော်၊ မမ မနက်ကျရင် မျှော်နေမှာ”

ဒေါ်ပင်ကီက ဆိုင်ထဲက ထွက်ကာနီး...

“ဪ...ဇော်လေး၊ လိုင်စင်ပုံဆိုပေမယ့် မျက်နှာပေါ်က တင်းတိပ်မည်းနေတဲ့နေရာလေး တွေတော့ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးဦးနော်”

“စိတ်ချလက်ချသာသွား မမရေ၊ အကောင်းဆုံးဆိုတာတောင် ဒီလောက်ကောင်းမှာ မ ဟုတ်ဘူး”

“အို...ဇော်လေးကလည်း”

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ထွက်သွားသော ဒေါ်ပင်ကီကို ကြည့်ကာ တစ်ယောက်ကထပြီး...

“အိုး...ဇော်လေးကလည်း”

ဖိုးချွန်ခေါ် ဇော်လေးကတော့ စိတ်ကုန်သည့်အမူအရာဖြင့် ခေါင်းတခါခါ...

“ငါတော့ တောထွက်ရမယ့်ကိန်း ဆိုက်နေပြီထင်ပါရဲ့ကွာ၊ ဣတ္ထိယခေါ် မိန်းမတို့သည် မရှိ မကောင်း ရှိမကောင်းတည်း”

“ဪ...ဇော်လေး ဖိုးချွန်၊ ဖိုးချွန် ဇော်လေး”

“အဲဒီ လို ကရုဏာသက်နေရင်လည်း နင်သာ ငါ့ကို ကြိုက်လိုက်ပါတော့

ပပရယ်”

“သေပါလား မသာရဲ့”

“အဲလောက် ချစ်တယ်လား”

အဲဒီ လိုပဲ သူတို့ရဲ့ စတူဒီယိုလေးက လှုပ်ရှားသက်ဝင်ကာ
မမပင်ကီဆိုသော ခေါင်းစဉ်ကို မေ့သွားကြပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ဆိုင်ထဲ အမျိုးသားတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။
ထိုအမျိုးသား၏ ပုံစံက ခေတ် ရှေ့ကို တစ်လန်လောက်ပြေးတယ်ပဲပြောရမလား၊
ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲတယ်ပဲ ဆိုရမလား။

ဝေခွဲမရဖြစ်ခြင်း အကြောင်းရင်းကတော့ သူ့နားက
စိန်ဖူးနားကပ်ကြီးကြောင့်ပင်။

ပြီးတော့ သူ့ဆံပင်အရှည်တွေကို အပြောင်သိမ်းထားသဖြင့် သူ့ရဲ့
မဟာနဖူးက ဂျယ်လ်အ ရောင်ဟပ်ကာ ပြောင်လက်နေသေးရဲ့။သူ့ရဲ့
ကုပ်ထောက်ဆံပင်တွေကို နောက်မှာ စုစည်းထား သည်မို့ ကြက်တောင်စည်းက
ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်ကာ ရယ်ချင်စရာကောင်းသော်လည်း မျက် ခုံးနဲ့
နားထင်ကြား ကိုးဆယ်ဒီဂရီချကာ ဖောက်ပြီးစွပ်ထားသော သံကွင်းတွေကတော့
အော်လံတာ လိုလို ပန့်ခ်လိုလိုဖြင့် အဲဒါက သူ့မျက်နှာပေါ်က လိုက်ဖက်မညီသော
အချိုးအချိတ်မကျမှုများပေါ့။

မျက်နှာရဲ့အောက်ကို ဆင်းလိုက်ဦးမလား၊ ထိုမျက်နှာနှင့်
မလိုက်ဖက်လှသော တီရှပ် လက်ရှည်ကို ဘော်ဒီဖစ်ဝတ်ထားကာ အောက်မှာတော့
ချည်ပုဆိုးပတ်လည်စင်းကြီးနဲ့ ဖိနပ်က ကန်းထရီးဘု(ထ်) အရှည်။

ဒါတောင် လက်က လက်စွပ်ပြူးပြူးပြုပြု အရိုးခေါင်းပုံတွေမပါသေး။
ခြုံငုံပြောရရင်တော့ စတိုင်လ်မျိုးစုံသော တစ်နည်းအားဖြင့် ဘာစတိုင်လ်မှန်းပင်

မသိသော ဒီဇိုင်းမျိုးနှင့်...။

“ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လို့”

ဘယ်ခေတ်က မော်ဒယ်လ်ပါလိမ့်ဟု ငေးနေကြသူများ
အသက်ဝင်သွားကာ ထိုသူကို ဆက်တင်ခန်းထဲခေါ်သွားကာ မေမင်းလျှံဆီ
ခေါ်သွားလိုက်သည်။

“မမလျှံ”

“ဪ...လာလေ ဇော်လေး”

“ဓာတ်ပုံရိုက်မယ့်သူပါ”

“ဪ...အိုကေ...အိုကေ”

လျှံက သူ့ပုံကို စေ့စေ့ကြည့်မိသွားပြီး အနည်းငယ်
ရယ်ချင်သွားသော်လည်း...

“ရှင့်ဖက်ရှင်က ဆန်းသစ်တယ်၊ ရှင် အိုင်ဒီယာမဆိုးဘူးပဲ၊
ဒီအပြင်အဆင်မျိုး ဆိုရင်တော့ အလှပုံထင်တယ်”

“နိုး နိုး...ကိုယ်က မော်ဒန်အဆန်ဆုံးပုံမျိုး ရိုက်ချင်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီရှင်”

ထိုနေ့က မေမင်းလျှံ ခါးတောင့် ခြေညောင်းနေအောင်ပင်
သူ့တစ်ယောက်တည်းနှင့် အချိန် ကုန်သွားရသည်။

သူ့စိတ်ကြိုက်ဖြစ်တော့မှပင် ရပ်သွားကာ...

“ကိုယ့်ပုံတွေကို တစ်နေ့ ငါးပုံနှုန်း လာရွေးမယ်ဆိုရင် ရမလား၊
ငွေတော့ အကျေရှင်းခဲ့မှာ နော်၊ ပုံကိုသာ တစ်နေ့ ငါးပုံ လာယူမှာ”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ဘက်ကတော့ အဆင်ပြေပါတယ်”

“အိုကေ...စိတ်ရှည်သည်းခံရိုက်ပေးတဲ့အတွက်

ကျေးဇူးအများကြီးတင်တယ် မေမင်းလျှို့။ ကိုယ့်နာမည် ကျော်သားပါ”

လျှို့ မျက်လုံးတစ်ချက်ပင့်ပြီးမှ ဒါဟာ ကိုယ့်ကို

ချဉ်းကပ်ခြင်းတစ်မျိုးပါလားဟု သဘော ပေါက်လိုက်ကာ မထိတထိ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့ တကူးတကကြီးကို လာအားပေးတဲ့အတွက်

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး မေမင်းလျှို့။ ကျေးဇူးထက် ကျော်သားဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံး

မေမင်းလျှို့ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေထဲ ဝင်သွားဖို့သာ အဓိကပါ”

မေမင်းလျှို့က သူ မကြားအောင် ခပ်တိုးတိုးမေတ္တာပို့လိုက်သည်။

“ရူးပဲကွယ်”

*

ထို့နောက်မှာလည်း ကျော်သားရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက

စိပ်သလားတော့မပြောပါနဲ့၊ တစ်နေ့ တစ်မျိုး မရိုးစေရ။

သူ ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံငါးဆယ်ကို တစ်ရက်ငါးပုံနှုန်းဖြင့်

ဆယ်ရက်တိတိ လာယူသည်။

လာတိုင်းလည်း ဓာတ်ပုံကို အေးအေးဆေးဆေးယူသွားသည်မရှိ

ဆေးကမှုန်နေတယ်၊ အ လင်းတွေ များနေသလိုပဲ၊ ဒီနေရာလေး ပြင်ပေးပါလား

စသည်ဖြင့် ငါးပုံကို ငါးမျိုး ကြေးများပြီး ယူ သွားသည်ချည်းသာ။

မေမင်းလျှို့နှင့် ဆုံသည်လည်း ရှိသည်။ မဆုံသည်လည်းရှိသည်။

ဒါပေမယ့် မေမင်းလျှံသာမက ဆိုင်ကတစ်ဖွဲ့လုံး

သူ့ကိုကောင်းစွာမှတ်မိသွားသည်။ သူ့ကိုသိ သည်နှင့်အမျှ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စဖြင့် သူ့အကြောင်းတွေကပါ လူသတင်း လူချင်းဆောင် လာကြကာ...

ထိုကျော်သားသည် လူရှုပ်လူပွေတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူ၏ အဓိကပြစ်ချက်မှာ မိန်းက လေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားဖြစ်ပြီးလျှင် တစ်လထက် ပိုမတွဲတတ်သည့်အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့သိလိုက်ရသည့်အခါ လူထဲက လူဖြစ်သည့် မေမင်းလျှံသည်လည်း နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ကျော်သား၏ ယောက်ျားမာယာများအား ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်သည်။

ကျော်သားကလည်း ဓာတ်ပုံငါးဆယ်ကို ကိုးရက်တိတိ လေးဆယ့်ငါးပုံလာရွေးပြီး နောက် ဆုံးလက်ကျန်ငါးပုံကို ချန်ထားသည်။ တစ်ရက် နှစ်ရက်ဖြင့် တစ်ပတ် နှစ်ပတ်သာ ကြာလာသည် လာမရွေးတော့။

တစ်နေ့သ၌ ...

မေမင်းလျှံ အိမ်ကထွက်လာတော့ ကျော်သားရဲ့ကားက နောက်က ကပ်ပါလာသည်။

မေမင်းလျှံရဲ့ မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းမှာလည်း သူမ မသိသောနံပါတ်တစ်ခုဝင်လာသည်။ မေမင်းလျှံ က ကားမောင်းရင်း ဖုန်းပြောသည့် အလေ့အကျင့် မရှိသဖြင့် ဖုန်းကိုမကိုင်ဘဲ ကားဆက်မောင်းနေ သည်။ ဖုန်းက တစ်ချိန်လုံး အဆက်မပြတ် ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဝင်နေသဖြင့် လမ်းဘေးကပ်ပြီး ကား ကို ရပ်လိုက်ကာ ဖုန်းကို ဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“မေ ကိုယ်ပါ”

“ဘယ်သူပါလဲ”

“ကိုယ်ပါ”

“ဘယ်ကို ဆက်တာလဲ”

“မေ့ဆီကို ဆက်တာလေ”

“ရှင် ဖုန်းမှားနေပြီထင်တယ်”

“လုံးဝမှားတာ သေချာတယ် မေရဲ့၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မေ ဖုန်းပြောနေတာကို ကိုယ် တွေ့နေရလို့ပဲ”

“ဟင်...ရှင် ဘယ်မှာလဲ”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

မေမင်းလျှံ ခေါင်းကို ဘယ်ညာလှည့်ကာ ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်တော့မှ မိမိကားနောက်မှာ ကားတစ်စီးကပ်ရပ်ထားပြီး ထိုကားပေါ်မှာ ကျော်သားဆိုသော မေတ္တာရှင်။ လျှံ လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးမှိတ်ပြသည်။ လျှံ သည်လိုအပြုအမူမျိုးကို သိပ်မုန်းတာပဲဆိုတာ သင်း မသိ လေရော့သလား။

“ဒီမှာ ဘာကိစ္စ လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာလဲ၊ ယူ သိပ်အားနေလား”

“အိုး...ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလုပ်အရှုပ်ဆုံးလူသားတွေတောင် ကိုယ့်ကို မိမှာမဟုတ်ဘူး မေ၊ အဲဒီ လောက် မအားတဲ့ကြားက ကိုယ်က မေ့ကို တကူးတက အချိန်ပေးထားတာနော်”

“ကျွန်မကပဲ ဂုဏ်ယူရတော့မလို့ပဲ”

“ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ မေရဲ့၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိန်းမတွေအများကြီးပဲ၊ အဲဒီ အထဲမှာ ကိုယ်က မင်းကို ရွေးပြီးစိတ်ဝင်စားသွားတာဆိုတော့”

“သေစမ်းပါ၊ ရှင် ကားမှန်ကို ခေါင်းနဲ့တိုက်ပြီး သေပစ်လိုက်ပါလား

ကျော်သားရဲ့၊ အဲလိုလာ မကြွနဲ့၊ အဲဒီ တော်ကီတွေက မထိရောက်ဘူး”

“အိုကေလေ မေ၊ ဒါဆိုရင် ကိုယ် ဒီတစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ
စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ မေ့ကို ဘယ် စကားလုံးနဲ့ ခြွေရမလဲလို့လေ”

ပြောပြီးပြီးချင်း သူက အရင်ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကားကို
ဘက်ခံဆုတ်ကာ မေမင်းလျှံ ရဲ့ကားကို ဖြတ်ကျော်မောင်းထွက်သွားသည်။

“အရူးကောင်”

မေမင်းလျှံ၏ နှုတ်ဖျားမှ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် မေတ္တာပို့သံထွက်လာသည်။

ထို့နောက် ဆိုင်မှဝန်ထမ်းကောင်လေးတစ်ယောက်
ဆေးရုံတက်နေသဖြင့် ဆေးရုံဝင်ကြည့် ပြီး လိုအပ်တာကူညီရန် မေမင်းလျှံ
ဆေးရုံကြီးကို ထွက်လာလိုက်သည်။

ဆေးရုံဝင်းထဲတွင် ကားပါခံကင်ထိုးနေတုန်း...

“လျှံ”

“ဪ”

ဗြူတီပါလာက တစ်ယောက်။ ဒီနေ့တော့ လောကကြီးက
သာသာယာယာကိုမရှိ။

“လျှံ...ယမင်းဆီလာတာလား”

“ဟင်...ယမင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လျှံမသိဘူးလား၊ ယမင်း အစာအိမ်ပြန်ဖြစ်လို့လေ၊ ဆိုင်မှာ
အလုပ်လုပ်နေရင်း ဗိုက်တွေမ တရားအောင့်လာတာနဲ့ဆေးခန်းပြတော့
ဆေးရုံတင်ခိုင်းလို့၊ အစာအိမ်အချဉ်ပေါက်တယ် ပြောတာ ပဲ”

“ဟုတ်လား...လျှံ မသိဘူး၊ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ဒီနေ့ဆို သုံးရက်ရှိပြီ၊ လျှံရော ဘယ်လာတာလဲ”

“ဆိုင်က ကောင်လေးတစ်ယောက်လည်း ဆေးရုံတက်နေလို့
လာကြည့်တာ”

“တိုက်ဆိုင်တယ်နော်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဪ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် ယမင်းဆီသွားမလို့ လိုက်ဦးမလား”

“အင်း...လျှံ လိုက်ခဲ့မယ်”

ယမင်းဆီရောက်တော့...

“ဟော...ကိုထူး လာပြီ၊ ဟင်...မမလျှံ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ရောက်လာတာလဲ”

“လျှံလည်း အသိတစ်ယောက်ဆီ လာတာ၊ ဒီရောက်တော့ သူနဲ့ဆုံပြီး
ယမင်း ဆေးရုံတက် နေတယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်တယ်၊ ယမင်းက အစာအိမ်ရှိတာ မမလျှံရဲ့၊ အဲဒါကို မေ့ပြီး
အလုပ်စိတ်ဝင်သွားရင် အစားက ပုံမှန်မစားဖြစ်တော့ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ရောဂါက
ထဖောက်တာ”

“ဟိတ်...နောက်ဆိုရင် ဆင်ခြင်ကွ၊ တော်ကြာ ကိုယ်က မညာမတာ
ခိုင်းနေတယ်လို့ ထင် နေကြဦးမယ်”

“အို...ကိုထူးကလည်း ယမင်းကိုယ်တိုင်က လောဘကြီးတာပါ၊
ဪ...မမလျှံ ဒါက ယ မင်းတို့ ဗြူတီပါလာပိုင်ရှင်လေ၊ ကိုထက်ဆင့်ထူးတဲ့”

“ရှင်...ထဆင်ထူး (မြန်မာဗျည်းအက္ခရာ “ထ”ကို ဆိုလို၏)”

“အာဗျာ...ထက်ဆင့်ထူးပါ၊ အဲလိုပဲ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ထဆင်ထူးနဲ့

အမြဲမှားကြတယ်”

“ကိုထူးကတော့ မမလျှံအကြောင်း သိပြီးသားဆိုတော့ အထူးတလည် မပြောပြတော့ဘူး နော်”

“ဟာ...ယမင်းကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုထူးက မမလျှံရဲ့ အိမ်လိပ်စာအစ
Biography(အတ္ထုပ္ပတ္တိ)အဆုံး အ ကြမ်းဖျင်းသိထားပြီးပြီဆို”

“ဟာ...ယမင်းကလည်း ကိုယ်သွားတော့မယ်၊ ဪ...ရော ဒီမှာ ယမင်း
လိုနေမှာစိုးလို့ ငွေယူထားလိုက်ဦး”

“ယမင်းဆီမှာ ရှိပါသေးတယ်”

“ရှိလည်း ယူထားလိုက်၊ ပိုတာလိုတာ နောက်မှရှင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါ ကိုထူး”

“ရတယ်၊ ညည်း ကျန်းမာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်၊ ငွေရေးကြေးရေးကို
ခေါင်းထဲမထည့်နဲ့ သွားပြီ၊ လျှံ ခွင့်ပြုပါဦး”

လျှံကတော့ အသိအမှတ်ပင်မပြု။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသဖြင့်
သူ့ရင်ထဲ မကောင်း တော့ဖြစ်သွားမိသည်။ ဆံပင်ထူအိအိတွေ ဝန်းရံထားသော
အခြယ်အသမဲ့ မျက်နှာဝင်းဝင်းလေးကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ
လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ ထွက်သွားမှ လျှံဆီက အသံထွက်လာသည်။

“ယမင်း ဘာလိုသေးလဲ၊ တို့ ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“ရပါတယ် မမလျှံ၊ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကိုထူးကပဲ
အားလုံးကူညီပေးထားတာ၊ ယ မင်းက သက်သာနေပါပြီ၊ သူက
တစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ နားနားနေနေ နေလိုက်ဦးဆိုလို့သာ”

“အေးလေ...နားလိုက်ဦးပေါ့၊ ဒါနဲ့ ယမင်းရဲ့မိဘဆွေမျိုးတွေရော”

“ယမင်းက နယ်ကလေ မမလျှံ၊ ဒီမှာ အဆောင်နေပြီး

အလုပ်လာလုပ်နေတာ၊ အိမ်က လူ တွေသိရင် စိတ်ပူမှာစိုးလို့
အကြောင်းမကြားတော့ဘူး၊ စိတ်ပူရ လိုက်လာရနဲ့ ဒုက္ခများမှာစိုးလို့၊ ဒီ မှာ
ကိုယ်လည်း အဆင်ပြေတာပဲလေ၊ အလုပ်ရှင်ကလည်း အရမ်းသဘောကောင်းတယ်
မမလျှံ၊ ကိုထူးက ပြည့်တယ်၊ ခုဆို ယမင်းကို သူ့ဘာသာစိုက်ပြီးဆေးရုံတင်ပေး၊
စပါယ်ရှယ်နာစ် ငှားပေးနဲ့၊ ပြီးရင် အဲဒီ ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ဆပ်ရင်လည်း
ယူမှာမဟုတ်ဘူး၊ မိသားစုလိုပဲသဘောထားလို့ ယမင်း တို့ ကံကောင်းတယ်”

ယမင်း စကားတွေကြောင့်

ယောက်ျားပီသသောသူ့ရဲ့တည်ကြည်အေးဆေးသော ရုပ်သွင် ကို ဖျတ်ခနဲ
မြင်ယောင်သွားသည်။ ထို့နောက် ယမင်းကို နှုတ်ဆက်ကာ မိမိဝန်ထမ်းကောင်လေး
ကိုဝင်ကြည့် လိုအပ်တာတွေကူညီပြီး ပိုက်ဆံလည်း ထောက်ပံ့ခဲ့သေးသည်။
ကောင်လေးနဲ့ သူ့မိ သားစုမှာ ကျေးဇူးတွေ အထပ်ထပ်တင်လို့။

ဪ...ငွေဆိုတာ ပိုလျှံနေသည့်သူတွေအတွက် အသေးသုံးပေးကမ်းမှု။

လိုအပ်နေသူ တွေအတွက်ကျတော့ ပြဿနာတစ်ခု(ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး
စသဖြင့်) ဖြစ်နေပြန်သည်။

*